

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

У име Његовог Величанства Краља Петра I., Његово Височанство Наследник престола, Александар, благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за секретара прве класе начелства округа моравског Драгутина Пантелића, начелника друге класе среза рамског;

за секретара прве класе начелства округа пожаревачког Михаила Мијовића, начелника друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког;

за начелника треће класе среза рамског Светислава Марковића, секретара исте класе начелства округа моравског, по потреби службе; и

за начелника треће класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Милана Л. Првуловића, комесара железничке полиције у Ристовцу, у рангу секретара начелства окружног исте класе, по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 11. марта 1910. год. у Београду.

У име Његовог Величанства Краља Петра I., Његово Височанство Наследник престола, Александар, благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за физикуса округа врањског Д-р. Никола Ђорића, физикуса округа подринског, по потреби службе; и

за физикуса округа подринског, са седиштем у Шапцу, Д-р. Теофила Мирковића, физикуса округа ужичког, по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 14. марта 1910. год. у Београду.

У име Његовог Величанства Краља Петра I. Његово Височанство Наследник престола, Александар, благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за лекара среза лепеничког Д-р. Велимира Пазарца, лекара среза ваљевског, и

за лекара среза ваљевског Д-р. Милана Вукићевића, лекара среза лепеничког, обојицу по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 11. марта 1910. год. у Београду.

У име Његовог Величанства Краља Петра I. Његово Височанство Наследник престола Александар, благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза црногорског Илију Поповића, полицијског писара исте класе среза врачарског, — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза љубињског Чедомира Маринковића, полицијског писара исте класе среза јасеничког, округа смедеревског, — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза посавског, округа београдског, Михаила Штуловића, полицијског писара исте класе среза јасеничког, округа крагујевачког, по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза јасеничког, округа смедеревског, Јевту Бекрића, полицијског писара исте класе среза грузанског, — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза врачарског Стевана Павловића, полицијског писара исте класе среза посавског, округа београдског, — по потреби службе;

за полицијског писара друге класе среза лужничког Владимира Стојадиновића, полицијског писара исте класе среза параћинског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Драгомира Јовановића, полицијског писара исте класе начелства округа тимочког, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза љубињског Михаила Станића, полицијског писара исте класе среза црногорског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза грузанског Светислава Јанковића, полицијског писара исте класе среза љубињског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе начелства округа тимочког Василија Брачинца, полицијског писара исте класе среза љубињског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза кључког Милутина Кокановића, полицијског писара исте класе среза трстеничког, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза трстеничког Божидара Крстића, полицијског писара исте класе среза лужничког, — по молби;

за полицијског писара треће класе среза грузанског Душана Живковића, полицијског писара исте класе начелства округа ваљевског, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе среза параћинског Светислава Ђорђевића, полицијског писара исте класе среза кључког, — по потреби службе;

за полицијског писара треће класе начелства округа подринског Димитрија Нешића, дипломираног правника; и

за полицијског писара треће класе среза таковског Тихомира Вујовића, дипломираног правника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 11. марта 1910. год. у Београду.

У име Његовог Величанства Краља Петра I. Указом Његовог Височанства Наследника престола Александра, на предлог Министра унутрашњих дела, а по са слушању Министарског Савета, решено је да се:

Димитрије Михаиловић, секретар друге класе Министарства Унутрашњих Дела, на основу § 69. закона о чиновницима грађанског реда стави у стање покоја с пензијом, која му према годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. марта 1910. год. у Београду.

У име Његовог Величанства Краља Петра I. Указом Његовог Височанства Наследника престола Александра, на предлог Министра унутрашњих дела, а по са слушању Министарског Савета, решено је да се:

Љубомир Вуловић, секретар друге класе начелства округа пожаревачког, на

основу §. 69. закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пензијом, која му према годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 9. марта 1910. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 34. закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета од 26. фебруара 1910. године Бр. 1688, донесено на основу члана 144. тачке 9. Устава, које гласи:

„да се Јосиф Фрид, обућар из Београда, родом из Кишћера у Аустро-Угарској и поданик угарски, по својој молби прими у српско поданство заједно са својом женом Јозефином и малолетном децом: Жакком, Јованком, Шарлотом и Јеленом, изузетно од §. 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег досадашњег поданства.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 5. марта 1910. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

О НОВЧАНОЈ КАЗНИ

(СВРШЕТАК)

Новчана казна, пошто је то казна која се састоји у стварању једног дуга у текућој монети, који је осуђени дужан да плати каси фиска припада држави. Али држава не задржава увек дефинитивну корист. „Новчана казна“, по § 27. крив. зак. „узимаће се у државну касу осим случаја „где је законом другачије наређено“. Тај случај предвиђа § 313. кр. зак. по коме се новчана казна наплаћује у корист општинске касе, ако су у првом степену судиле општинске власти, и чл. 4. зак. о чувању пољског имања по коме наплаћене новчане казне такође припадају општинској каси. Поједини специјални закони чине одступања од ових општих принципа и намењују неки део новчане казне као награду агентима који су констатовали деликт. Тако по чл. 114. зак. о непоср. порезу од сума које се у име казне по овом закону наплате, припада $\frac{1}{3}$ потказивачу, ако при самом потказивању изјави да тражи потказивачку награду. Сличне одредбе о специјалној намени неког дела новчане казне потказивачима, хватачима кријумчарских предмета налазимо и у закону царинском, зак. о монополу дувана, о трошарини, о шумама. У француској употреба новчане казне била је регулисана до последњих година ордонансом од 30. децембра 1823. и 10. фебруара 1824. Ова ордонанса правила је разлику између новчане казне за злочинства која је остајала у државној каси, новчане казне коју изриче нижа полиција која је припадала општини у којој је иступ био учињен, и новчане казне за преступе, која је улазила у општи фонд. Финансијски закон од 26. децембра 1890.

уједињено је ово раздвајање. Придати десетни делови државни су. Главно новчане казне припада држави до 2% процената: остатак пада у општи фонд. Средства овога општег фонда служе прво за подмирење трошкова гоњења и издатке који нису могли бити наплаћени; сума које припадају писарима за изводе пресуда који су спремљени ради наплате; награде службеницима који извршују наплате ако томе има места. Остатак је раздељен по чл. 45. финансијског закона од 28. априла 1893., једна четвртина на помоћ деце којој је потребна помоћ; три четвртине општинама по таблици поделе коју саставља комисија департмана према извешћу и предлозима префекта.

Француско законодавство не намењује никакав део новчане казне накнади штете причињене нарушењем. Питање о томе да ли би имало места и у каквој форми послужити се у овоме циљу производима навчаних казни у вези је са општим питањем о накнади која припада жртви деликта.¹⁾

У нашем законодавству о повчаној казни налазимо једну одредбу у закону о заштити фабричких и трговинских жигова по којој је новчана казна намењена накнади штете која је причињена оштећеном услед деликта по овоме закону. То је одредба чл. 24. по коме: „у место „накнаде штете, оштећени може тражити „да се се кривац осуди на казну од 50 „до 300 дин. у његову корист и судови „кад ствар иследе ову ће му казну као „накнаду досудити.

„Ова казна не искључује и казне прописане чл. 23. 24. и 25. овог закона“.

* * *

Како се наплаћује новчана казна? Ефикасност казне зависиће од мера које буду предузете у овом циљу. Сама пресуда образује основ. Чим је она постала извршна, власт која је исту изрекла, ако сама није надлежна за њено извршење, шаље је надлежној извршној власти, а то је полицијска, да је изврши. Ова позива осуђеног да плати и ако осуђени сам не плати, наплату новчане казне извршује полицијска власт узимањем у попис имовине осуђеног и продајом исте.

§ 289. кр. суд. пост. прописује: да се „казне новчане и одузимање појединих предмета одмах извршују“, ну, поједини специјални закони одређују рокове извршној власти у којима се има извршити ова наплата. Тако чл. 155. закона о монополу дувана одређује извршној власти рок од тридесет дана за извршење пресуда које изриче монополска управа по овом закону; закон о шумама такође одређује свај рок.

По § 28. кр. зак.: „кад је новчана казна „толика, да је кривац не може исплатити трећинном свога имања, то ће му се она „заменили затвором, узимајући за један „до два талира један дан затвора; само „ако је новчана казна већа од триста талира, онда се може једним даном затвора

¹⁾ В. о овоме питању у чланку „грађанска одговорност и накнада штете учињене кривичним делом“, у бр. 44. овог листа пр. год.

„заменили до три талира“. За иступна дела која се казне по општем кривичном законнику замена новчане казне у случају инсолвентности осуђеног узима се на један дан затвора од 3—10 дин. Поједини специјални закони садрже нарочите одредбе о овој замени новчане казне затвором у случају инсолвентности осуђеног, које кад што дерогирају у погледу на количину имовине из које се може извршити новчана казна, од општег правила у § 28. кр. зак. Тако по чл. 156. зак. о монополу дувана за извршење осуда по овоме закону може се осуђеном узети само једна трећина непокретног имања које му остане *преко онога* што му се по § 471. т. 4. а грађ. пост. не може продати. Казне које се изричу по закону о непосредном порезу могу се извршити из имовине осуђеног онако као и наплата порезе без обзира на § 28. кр. зак.

Ако осуђени одбије да плати повчану казну на коју је осуђен, нека законодавства, као француско, допуштају да се на то може *принудити* затвором. *Принуда* наплате повчане казне *затвором* (la contrainte par corps) у вези је пуноправно са сваком осудом на новчану казну.¹⁾ У кривичном и преступном предмету, трајање је ове принуде од два дана до две године; у предмету који суди нижа полиција, она не може прећи пет дана (закон од 22. јуна 1867.). Иницијатива за примену принуде плаћања затвором припада разним властима, према томе да ли се тиче солвентних или инсолвентних осуђених. У првом случају, администрација посредних пореза има да ради; у другом, прокуратор републике. После извршења пресуде, осуђени се не сматра ослобођен осуда. По овоме карактеру који је чини начином извршења, *принуда* плаћања *затвором* разликује се од *субсидијарног затвора* који су организовала извесна законодавства, у које спада и наше, као што смо видели, којим се замењују новчане осуде које се не могу да наплате.²⁾

Статистике констатују да су новчане казне плаћене нарочито велике новчане казне изречене против богатих осуђених и све минималне новчане казне. Из тога факта јасно излази да су новчане казне готово увек извршене кад су у односу са имовином осуђених. То би била дакле реформа, која би реагирала на наплату новчане казне, као она која би постављала сразмеру, у свакој врсти, са средствима egzистенције деликвента. У свима случајевима, *принуда* плаћања новчане

¹⁾ Garraud. Стр. 247.

²⁾ У Немачкој, осуђени може бити држан у затвору, према томе да ли се тиче новчане казне за злочин или преступ или новчане казне коју изриче полиција, од једног дана до једне године у затвору за преступна дела (Gefangniss), или од једног дана до шест недеља, у затвору ниже полиције. Дан субсидијарног затвора може да репрезентира новчану казну од три марке до петнајест марака. У свима случајевима, субсидијарна казна лишења слободе не може никада имати трајање дужи него главна казна лишења слободе, која је прописана факултативно поред новчане казне коју је суд досудио. (Нем. закон § 28. 29.) За Белгију: кр. зак. чл. 40. 41. У Италији се новчана казна преобраћа у затвор десет лира у један дан или делови од десет лира; овај затвор не може никад прећи трајање од једне године. Кр. зак. чл. 19. 24.

казне затвором, ма у каквој форми да се показује (принуда затвором — *la contrainte par corps* —, субсидиарни затвор), треба да буде употребљена само у недостатку сваког другог средства. Предлагали су, и та је идеја прокрчила пут, да се новчана казна може *откупити* казним кулуком. Овај систем појавио се први пут у чл. 210. франц. шумског законика од 1827. Речено је у овоме тексту: „да ће администрација моћи допустити инсолвентним деликвентима, да се ослободе новчаних осуда, грађанских накнада и трошкова, кулуком, који се састоји у радовима на одржању и побољшању у шумама или на општинским путовима. Главни савет утврђује за општину вредност дневног кулука. Кулук се може и ђутуре извршити. Ако кулук не буде извршен у року који су одредили шумски органи, приступиће се извршењу нагоњењем на кулук. Једна уредба јавне администрације одредиће атрибуцију оних који имају право на откуп кулуком који одобрава овај члан.“

Систем кулука, налази у осталом, на извесне тешкоће организације. Диста, није довољно декларирати да се новчана казна може претворити у кулук; треба имати рада који би се дао осуђенима и учинити да га они изврше. Са ове две тачке гледишта замерке у којима су неки претеривали, нису изгледале неотклониме. Једну примену идеје из које је постао чл. 210. шум. зак. учинио је талијански казнен законик. Овај законик разликује две врсте новчаних казни, *multa* (чл. 19.) која припада деликтима, *ammenda* (чл. 24.) која се примењује на иступе. Он задржава затвор као субсидиарну казну новчане казне, али допушта осуђеном да тражи да замени дане затвора данима рада у корист државе, општине или провинције. При свем том, једном контрадикцијом, која се тешко објашњава, он не даје дану рада исту вредност откупа као дану затвора. Први ослобођава са пет лира, други са десет лира.¹⁾

(По Garraud-у)
Милош Станојевић

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

8. Правац, којим је ишао човек с пакетом, према казивању Де Конинковом,

1) Законичи Фрибурга, Валеса, Вода, Павшталеа, примењују исти принцип. Види о овоме питању: Bonneville de Marsancy, *De l'amélioration de la loi criminelle*, t. II. стр. 301. Les discussions au Congrès pénitentiaire de Rome en 1885. Ове су дискусије биле изазване законом кантона Вод од 17. марта 1875. чија је основна идеја нашла два браниоца у г. г. Corgevon и Garofalo. При свем том, конгрес је није одобрио, предлог француских делегата, који су тражили чисто и просто одржање система општег права франц. кривичног законика, добио је већину; од тада је питање проучавано у разним конгресима и најпосле, врло темељно у 1893. у општем друштву затвора (*la Société générale des prisons*) поводом извештаја Boullaire-a о казнама које би могле супституисати затвор. (*Rev. pénit. loc. cit.*) Откуп новчане казне кулуком био је предмет једног предлога који је поднео француском сенату г. Michaux, предлог који је узет у разматрање 12. децембра 1885. али који није сазрео.

мора одговарати стварности. Овај човек долазио је са Севера и ишао у правцу Југо-Истока. Злочинац није ни могао ићи другим путем, пошто је полицијска патрола 17 полицијске станице, у времену када је пакет био остављен, између 11 часова и 42 минута и 11 часова и 47 минута, била затворила и блокирала све источне углове улице до места на коме је леш нађен. Полицијска патрола морала је бити тачно у 11 часова и 45 минута на углу сенског булевара и улице „Cirque“. Истинитост Де Конинкове сведоче утврђена је, дакле, и овим званичним путем.

9. Сведочеба Де Конинкова у оном њеном делу, који се односи на прецизирање времена у коме је он присуствовао остављању пакета, поткрепљена је и другим поузданим сведочењима. Да прецизирамо време, т. ј. моменат остављања пакета.

Полицијски агенат Ранпелберг, са станом у улици „Hirondelles“, бр. 22, на чијем је прагу пакет био остављен, вратио се кући по свршеној служби у позоришту, нешто мало после 11½ часова. У ово доба пакет још није био пред кућом, нити је Ранпелберг опазио каквог сумњивог пролазника.

У 11 часова и 42 минута агент Вандам ишао је улицом „Hirondelles“ и прошао поред куће бр. 22, али ни он није ништа опазио.

У 11½ часова, Јозеф Ајленбош, машинист у позоришту „L' Alhambre“, напустио је позориште по свршеној служби, и на позадни излаз изишао у улицу „Fleurs“. У друштву са својим сином свратио је у једну оближњу кафану да се прихвати. Из кафане је изишао после четврт сата, ударио улицом „Hirondelles“, и ишао на сумњив пакет пред кућом бр. 22 у 11 часова и 46 минута. Видели смо већ, да је Ајленбош био послао свога сина да потражи каквог полицијског агента, и да је после кратког времена нашао Петар Ноел, фигурант истог позоришта. Ајленбош и Ноел познавали су се добро. Враћајући се увече кући истим правцем, они су врло често ишли заједно. По тврђењу Ноеловом, било је нешто мало више од 11¾ сата кад је он прошао. Сведоци су провели у чекању највише један минут, јер су тачно у 11 часова и 47 минута видели на углу улице „Fleurs“ једног полицијског агента. То је био Вандам, који се по свршеној патроли враћао у своју станицу. Ајленбош га позива, Агент прилази и испитује пакет. На испитивање пакета, измену опсервација и очекивање повратка Ајленбошовог сина утрошено је три до четири минута. Најзад се сви крећу ка полицијском комесаријату III дивизије, ударајући улицом „Laeken“. Морали су ићи полако из ова два разлога: Ноел је с тешком муком носио пакет, а од троје деце, која су их пратили, двоје је скоро поспавало. Ишли су отприлике 5 минута док су стигли на крај кеја „Briques“, на чијем се углу налазио варошки електрични сат. Кад је Ајленбош, љут због ове афере која га задржаваше од повратка кући, погледао радознано и пажљиво на овај сат, била је поноћ мање 5 минута. Дакле 11 часова 55—5—3—1 = 11 часова и 46 минута.

Из ових неоспорних и тачних констатација излази несумњиво, да је пакет с лешом био остављен у улици „Hirondelles“ између 11 часова 42 и 11 часова 46 минута, а и Де Конинк је тврдио, да је пакет био остављен у 11¾ часа. Казао је, дакле, истину.

10. И најзад, опсервације Де Конинкове озбиљно су поткрепљене и једним необоривим, физичким доказом, који ћемо доцније анализирати. Де Конинк може бити само ово двоје: деликатан посматралац или генијалан лажљивац. Лаж његова у овој ствари не би се могла објаснити; она би била без повода и разлога. С друге стране, опет, Де Конинк је потпуно неписмени и, као такав, нити је у школи научио, нити је могао читати у каквој расправи о физичким законима паралелограма сила, које примењује у својој сведочеби. Он је просто један одличан посматралац улчних ствари.

Према свему овоме, ми морамо без резерве примити његову сведочебу, јер су опсервације, које она садржи, обичне, саввим природне, вероватне, испричане без хвалисања начином узгредним, индиректним и готово наивним Сведочеба сведока, која се појављује као скромна, тачна и прецизна, без претераности, нелогичности и противречности, нуди све карактере вероватноће. А кад је она уз ово још и ојачана читавом серијом објективних и необоривих доказа, као и једним неоспорним физичким доказом, онда се ова сведочеба мора сматрати као искрен израз истине.

Сведочеба Делфине Дисар.

Г-ђца Делфина Дисар, рођена у Паризу, од белгијских поданика, 1. јуна 1882 год., по занимању ђурчијска радница, са станом у улици „Rempart des Moines“, у Бриселу, дала је пред влашћу једну врло интересантну сведочебу, коју ћемо најбрижљивије проучити, с обзиром на нарочиту важност коју су, и полицијска власт, и државни тужилац; и истражни чиновник, поклонили овом важном и у њиховим очима тако драгоценом сведоку. Ево како та сведочеба гласи:

„Оног вечера кад је извршен злочин, око 11 часова и 40 минута, г-ђца Дисар, пролазећи улицом „Hirondelles“, опазила је, према улици „Fleurs“, једног човека, који је носио један велики пакет, увијен у угаситу хартију. Овај човек долазио је од сенског булевара, и једно време застао је. Изгледао је стар око 30 година.; био је високог стаса и обичне развијености; коса му је била црна, а бркови црни и смеђи; од одела носио је: горњи капут угасите боје, панталоне угасите и пругасте, на ногама је имао ципеле на дугмета, а на глави, округли црни шешир. Пошто је г-ђца Дисар била застао и отпочела посматрати овог човека, то јој он стаде претити грубим изразима да ће је ударити ако не продужи свој пут. После ове претње сведок се повукао ка улици „Laeken“, одакле је поново посматрала и видела индивидуу како је без пакета изашла из улице „Hirondelles“, скочила на трамвај у улици „Laeken“ и отишла у правцу Андерлеша.“

Критичка анализа ове сведоџбе.

Казивање Делџине Дисар у апсолутној је контрадикцији са сведоџбом Де Конинковом, коју смо анализали и оценили, и код које смо констатовали све гаранције искрености. Доиста је немогућно, да су две личности, које су ишле супротним правцима, оставиле један исти пакет, на истом месту, и у исто време, а још је мање немогућно да се два сведока, који су констатовали идентичне факте у истој улици и у исто време, нису срели, нити међусобно опазили. Пошто два слична злочина нису извршена у исто време, то ни два злочинца, два носиоца пакета, нису могли оставити своје пакете у исти мах, или сукцесивно, на прагу исте куће. Из овог факта излази, да се један од двојице сведока vara, или измишља и лаже.

Потражимо на којој је страни измишљотина или заблуда.

У казивању г-ђце Делџине Дисар нема ни једног елемента вероватноће. Напротив, она је препуна невероватноће и бесмислица, које на први поглед падају у очи.

Да прегледамо укратко ове елементе невероватноће.

1. Могућно је, да су оба носиоца пакета прошла улицом „Hirondelles“ оне ноћи кад је злочин извршен, и да је Де Конинк видео једног, а г-ђца Дисар другог; могућно је, да је други носилац пакета претио г-ђци Дисар грубим изразима; могућно је, најзад, још и то, да је она видела индивидуу која је у улици „Laeken“ скочила на трамвај и отишла у правцу Андерлеша, али се са овим завршује вероватноћа, могућност, и разумна и допуштена стварност. Човек, кога описује Дисар, није и не може — ако постоји — бити злочинац. Она није видела, нити је могла видети, да је овај човек оставио пакет на улици, и ово је прва измишљотина. Злочинац, који је силовао и ишчеречио једно дете, чији леш носи под мишком, може имати само једну мисао: да се што пре ослободи свог трагичног терета, и то потајно, кришом и немо. Он би несумњиво тражио да се што боље сакрије; он би нарочито избегавао да на себе скреће пажњу и изазове какав догађај или скандал, и старао би се да својим пасивним понашањем избегне сваку интервенцију публице и полиције. Извршилац злочина над малом Жаном свим својим актима доказао је своју фину и обазриву уметност, као и своју препредену вештину. Никад он не би учинио ту несмотреност и глупост да се обраћа г-ђци Делџини Дисар, једној страни, непознатој и за њега потпуно равнодушној личности; да је грубо вређа и прети јој, и то све без икаквог повода, а по врло скупу цену: да одмах буде ухапшен због ноћне ларме, и то у тренутку кад је под мишком носио своје жртве. Све ово, доиста, прелази крајње и допуштене границе вероватноће.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И УПУТИ

Пријемнику права наслеђа, по § 867. грађанског закона, припадњу сва права преносиоца тог права према свима (erga omnes), па и права, која истичу из задругарских односа, према задругарима преносиоца права.

Миљкан Г., земљ. из Ђурђевца, као пријемник права Љубомира и Велисаве М., молбом од 21. фебруара 1907 год. обратио се начелнику ср. колубарског и тражио, да власт образује изабрани суд ради поделе имања са Маријом Т., које је ова са Љубомиром и Велисавом наследила од масе пок. М. Ђирића.

По овом тражењу, а по оцени поднетих доказа и саслушању заинтересованих, начелник срески донео је био решење 15. јуна 1907 год. № 8776, о саставу изабраног суда, одређујући и за противну страну судије, и ово решење оснажило је и начелство окружно.

Ну по жалби Маријиној, то решење поништио је Министар Унутрашњих дела примедбама од 21. августа 1907 год. Бр. 14762., са разлога, што овде није било сагласија парничара, пошто Марија није на деобу пристала, те је начелник срески донео друго решење 12. маја 1908. год. № 6208. и њим одбио жалитеља од тражења састава изабраног суда, упућујући га суду, да то право путем спора задобије.

Решење ово оснажило је начелство окружно, а решење овога Министар Унутрашњих дела својим решењем од 28. јуна 1908 год. П№ 11356.

По изјављеној жалби, Државни Савет нашао је, да ожалбено решење Министарство не одговара закону из ових разлога:

Као што се види из акта овог предмета, решењем неспорног судије првостепеног ваљевског суда од 17. новембра 1905 год. Бр. 32412, за наследнике масе пок. М. Ђирића оглашени су били Марија Т. једне половине имања, и Љубомир и Велисав М. друге половине.

По уговору од 12. јануара 1906 год., потврђеним неспорним судијом ваљевског првостепеног суда 20. фебруара 1907. год. Бр. 7189., Љубомир и Велисав продали су свој део наслеђа жалитељу Миљкану.

Како је жалитељ овим уговором по § 867. грађ. зак. ступио у сва права помен. наследника, то је он на закони начин задобио и право да тражи деобу имања пок. М. Ђирића сретвом изабраног суда, те да му се једна половина преда на уживање и искључиво располагање, јер не стоји разлог у решењу начелника ср. колубарског од 12. маја 1908 год. Бр. 6208., које је изречено у смислу примедба Министара Унутрашњих дела од 21. августа 1907 год. ПБр. 14762., да нема места саставу изабраног суда, што жалитељ Миљкан није задругар тужене Марије, те да је онда неумесна и примена §§ 434. и 437. грађ. суд. пост., по којима је полицијска власт овлашћена била да састави изабрани суд и да за тужену Марију одреди судије, кад то пуномоћник њен

није хтео да учини, — јер ако жалитељ Миљкан није задругар, њему ипак, по именованом законском пропису, припадају сва права, која истичу из закљученог уговора између њега и наследника Љубомира и Велисаве, према туженој Марији, па и она права која истичу из задругарских односа тих наследника према Марији. А у та права несумњиво припада жалиоцу и право, које су уступници његови имали по §§ 492. и 496. грађ. закона.

Због тога је неоснован и онај разлог, да је требало упутити жалиоца да тражи, да је продавци наслеђа Љубомир и Велисав према њему испуне уговор, који је између њих и жалиоца закључен о куповини и продаји наслеђа, јер се тај уговор не оспорава од интересованих лица, па по томе не може ни бити предмет спора и какве друге и одвојене расправе.

Најпосле, и разлог, да се не зна, да ли су Љубомир и Велисав, с обзиром на § 471. тач. 4. грађ. суд. пост. могли пренети непокретно добро, које су наследили, на жалитеља Миљкана, неумесан је по томе: а) што је неспорни судија, приликом потврђења уговора о куповини и продаји наслеђа између именованих лица, ценио по законској наредби и ту околност: б) што састав изабраног суда и деоба имања, према томе, није се ни могла условљавати том околношћу, и, в) што је жалитељ Миљкан, као што се види из акта, баш по наредби начелника среза колубарског од 20. маја 1907 год. Бр. 7648, поднео уверење суда и одбора општине Л... од 23. фебруара 1906 год. Бр. 455., којим се тврди, да Љубомир и Велисав имају преко 25 дана — плуга земље и два плуга плаца, на коме им кућа и остале зграде постоје, што им по закону као наглавица остаје, рачунећи сваки плуг по 1600 □ хвати или 5755 □ мет., сем земље, коју су продали жалитељу Миљкану.

Са наведених разлога жалитељ Миљкан не може се одбити од тражења састава изабраног суда и деобе имања.

Али, како је пуномоћник тужене Марије, на саслушању од 5. маја 1907 године № 5126., изјавио, да не може бирати судије за изабрани суд, јер се из тужбе не види, које се имање и у којим границама — у метрима — има делити са Миљканом, то је, пре изрицања решења о саставу изабраног суда, потребно, да се именовани пуномоћник саслуша, има ли и шта да примети на овај списак имања пок. М. Ђирића, који је по наредби старатељског судије од 17. децембра 1904 год. Бр. 34524. учињен, и који је жалитељ Миљкан у својој тражби под № 2366, поднео, а из којег се види, да је побројано све непокретно имање пок. М. Ђирића, па пошто се и ова околност извиди, да се приступи оцени и решењу питања о саставу изабраног суда, јер изабрани суд по §§ 433, 434. и 436. грађ. суд. пост. мора имати тачно одређен предмет, о коме има да суди.

Према овоме, среска власт неумесно је решењем од 12. маја 1908 год. Бр. 6208, одбила жалитеља од тражења изабраног суда и упутила га суду, да то право путем

доказује, те ни ожалбено решење Министрово, којим је такав рад среске власти оснажен, не може опстати.

Писмом од 30. децембра 1909. године П. № 27980, Министар унутрашњих дела известио је Државни Савет да се са овим посматрањем слаже и да ће жалиоцу у смислу предњих примедба издати друго решење.

Одлука Државног Савета од 2. јануара 1910 год. № 8462.

Мишљење опште седнице Касац. Суда од 6. феб. 1910.

Застарелост за дела из § 356 б. казн. законика почиње тећи од дана, кад је газда слугу отпустио, ако га дотле никако није уписао, а ако га је уписао, али по протеклу прописног рока, онда застарелост почиње тећи од дана таког одоцњеног уписа.

На захтев господина Министра Правде од 2. јануара 1910. год. № 16969/909, Касациони Суд услед представке ваљевског првостепеног суда о неједнакој примени § 396 казн. законика у погледу застарелости кривица из § 356 б истог закона, да своје мишљење о томе: од кад почиње тећи застарелост код дела из § 356 б казн. законика, да ли од последњег дана када је требало слугу уписати или од дана када је газда слугу отпустио — Касациони Суд на основу тач. 2. § 16. свога устројства у општој својој седници прочитао је ово питање па је нашао:

Природа је свих оних кажњивих дела, која су у исвесном трајном чињењу или нечињењу (пропуштању), да су завршена последњим актом тога чињења или пропуштања, те према томе од тог последњег акта само и почиње ток застарелости. То је и нарочито речено при крају последњег става § 75 казн. законика за злочине и преступе, па се по себи разуме и за иступе. А иступне кривице из § 356 б казн. законика, на име кад газда слугу за 15 дана од пријема у службу не упише, па и после тога све дан по дан пропушта то учинити, јесу трајне кривице. За то је Касациони Суд мишљења: да застарелост за дела из § 356 б казн. законика почиње тећи од дана кад је газда слугу отпустио, ако га дотле никако није уписао, а ако га је уписао, али по протеклу прописног рока, онда застарелост почиње тећи од дана таког одоцњеног уписа.

Одлука опште седнице Касац. суда 24. ав. 1909. г.

Признањем оптуженога, могу се више основа подозрења, изнетих противу њега, доказивати.

Пресудом Апелационог Суда од 8. маја 1909. г. № 2291, ослобођен је казне из недостатка довољних доказа С. Г., који је био оптужен лознич. првостеп. суду за покушај убиства са предумишљајем, јер је апелац. суд нашао, да се признањем оптуженога не може доказивати и основ подозрења из тач. 1. и из тач. 7. § 121. крив. пост., већ само основ подозрења из тач. 7. помен. §а. Но по жалби држав. и прив. тужиоца и браниоца оптуженог, Касациони Суд примедбама својим од 11.

јуна 1909. № 7129, поништио је ту пресуду са разлога:

„Разлог Апелационог Суда, да противу оптуженог С. не стоји и основ из тач. 1. § 121 крив. суд. пост. (што је по своме признању имао пушку, дакле онако оруђе каквим је дело покушаја убиства извршено) само за то, што је тај основ утврђен његовим признањем, као што је утврђен и ранији основ из тач. 7. реченог § 126., дакле једним истим доказним средством, не може опстати, баш ни према пропису § 237. реч. зак., на који се Апелациони Суд позвао. Јер смисао овог наређења није тај, који му даје Апелациони Суд, већ му је смисао да, сваки основ подозрења мора особиту околност садржавати, а не и да једна околност може чинити више основа, обележених у § 121 до § 123 крив. суд. пост., и даље, да један исти догађај (збиће) не може састављати више основа подозрења. Према томе у овом наређењу није изложено и како ће се поједини основи утврђивати, као што Апелац. Суд погрешно узима. То је одређено у §§ 223, 224, 229, 230 и 239. поменутог закона, а ови прописи пак не забрањују да се признањем оптуженога могу утврђивати више основа подозрења, јер кад признање оптуженог може по § 225 крив. суд. пост. бити потпун доказ о кривичној одговорности његовој, онда је, са свим природно, да се признањем могу утврђивати и непотпуни докази — више основа подозрења, као што је то и овде случај: да је оптужени био на лицу места основ из тач. 7 § 121 крив. суд. пост. и да је имао оружје — пушку — дакле онакво, каквим је и дело извршено — основ из тач. 1. § 121. ист. зак., разуме се, ако иначе ништа не стоји што би давало повода за сумњу.“

Ове примедбе Апелациони Суд није примио, већ је под 4. августом 1909. дао следеће протувразлоге:

„По § 237 III. одељак крив. пост. свако ће се поједино збиће само један пут моћи узети у призрење, нити ће једно исто збиће састављати више законских основа подозрења. Овај пропис у вези са прописом § 118 крив. пост. одређује у каквој вези треба да стоји околност са лицем и делом да се може узети као основ подозрења. А у § 239. крив. пост. изречено је опште начело да основи подозрења треба да су доказани тако, да се о њима не може сумњати, као и да је сваки основ подозрења само од поједног, и то за сваки основ од другог сведока потврђен био дело ће се за доказано сматрати.“

„Дакле, према овом и признање извесних околности од стране оптуженог С. не може се цепати на више делова и од сваког појединог дела стварати докази о засебним основима подозрења, него се оно може само једанпут ставити на терет оптуженом за једну од околности, које га терете.“

„Ако би се узело како Касациони Суд примедбама тражи, онда овако цепање признања може бити опасно и услед незгодног стицаја околности меже се склопити саставни доказ и против невиног, што би било противно циљу крив. поступка.“

„Ово своје мишљење, да се признањем оптуженог оних околности, које сачињавају основе подозрења не може добити саставни доказ, Апелациони Суд заснива и на одредби § 225 крив. пост., који прописује погодбе, какво треба да је признање па да се добије правни доказ о делу и кривич. одговорности оптуженог, а такво признање није оно, које садржава признање околности, које сачињавају основе подозрења. Противно схватање довело би до тога, да би кривична одговорност оптуженог била утврђена признањем оптуженог и онда, кад тог признања апсолутно и нема, дакле и у случају кад он извршење дела категорички пориче, кад дакле нема не само признање него ни онаквог како се тражи по § 225 кр. пост., те да би могао бити правни доказ.. На тај начин проширује се на штету оптуженог доказ са признањем, а то није допуштено по § 231. крив. пост. Без утицаја је у расправи овог питања то, што се правни доказ може прибавити и по основима подозрења, јер је овде у питању само то, да се признањем основа подозрења од стране оптуженог не може добити саставни доказ, не могу се дакле они доказивати признањем, већ се све признате околности ма колико основа подозрења садржавале, могу сматрати само као један основ подозрења, — што се јасно види из одредбе § 123. т. 1. кр. пост. и по коме признање које нема сва својства признања, какво се по закону за потпун доказ узима, може бити само ближи основ подозрења, а не може се из признања, које нема сва својства признања какво се по закону за потпун доказ узима, констатирати потпун правни доказ.“

Касациони суд је у општој седници уважио примедбе свога одељења, а противразлоге Апелац. Суда одбацио (одлука од 24/VIII. 1910 г. № 8767.) М. Л. Р.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине јарменовачке, у срезу качерском, актом својим Бр. 445, пита: „У 1908. години, општина ова поднела је пријаву Управи Фондова за зајам од 15.000 дин. за исплату ново подигнуте школске зграде, на подлози сталног приреза 30% који је прирез и задужење одобрено од збора и надлежних власти.

Од тога времена до данас, 40—50 сељака, положили су цео део свог дуга за школу, велећи: „нећемо да дугујемо“ и то је у отплату школе дато.

Како сада изгледа да ће се ускоро овај зајам и остварити, суд моли уредништво за објашњење.

1. Мора ли суд примити свих 15.000 дин. зајма или за онолико мање, колико су горе поменути сељани свој део дуга отплатили;

2. Чиме они могу бити осигурани да им се доцније не наплаћује прирез 30%.

ва одужење овог дуга, пошто је дуг заснован на подлози сталног приреза; и

3, Хоће ли за то важити зборска одлука да се донесе да се прирез 30% разрезује само на оне, који свој део дуга за школу нису платили, до потпуне исплате, и по ком законском пропису.

Моли се уредништво за одговор у првом наредном броју Полиц. Гласника, јер од тога зависи одговор Управи Фондова за задужење.“

— На ово питање одговарамо:

Ако Управа Фондова није донела коначну одлуку о одобреном зајму, онда њој ништа не смета да одобри оволики зајам, колико је сада општини потребно по одбитку сума, које су поједини грађани већ дали.

Нека је, дакле, суд извести да је сада потребан мањи зајам, па ће она у томе смислу и донети своју одлуку.

На случај, да је зајам већ коначно одобрен, те би сада било незгодно мењати одлуку, онда суд може узети цео зајам, па да код прве отплате преда Управи целу суму, коју је прибрао од својих грађана, као отплату дуга у смислу чл. 66. Правилника Управе Фондова.

На тај ће начин још у првој години дуговања смањити суму дуга.

Како су извесни грађани у напред положили целу суму, коју би према непосредном порезу што га сада плаћају, имали дати на име отплате и интереса према времену задужења, ако је, наравно, то тачно обрачунато, то збор може донети одлуку, да се потребна сума на њих не разрезује, него само на оне грађане, који свој део нису исплатили.

О таквој могућности не постоји баш нарочита законска одредба, али збор може црпсти то право из чл. 33. т. 7. закона о општинама.

Само треба имати на уму, да ове грађане треба накнадно оптеретити, ако би њихов непосредни порез доцније постао већи, и то само на ону разлику, јер је обвеза општа и само према суми непосредног пореза.

Наравно да према Управи Фондова стоје у обвези сви грађани општине, и да према томе, ова подела има да буде само унутрашња ствар општине.

II

Деловођа општине црнотравске, пита:

„Учтиво молим уредништво да у свом листу, у циљу обавештења изнесе своје мишљење о тумачењу чл. 118. закона о општинама, који регулише минимум плата општ. деловођа, а који гласи: „Плата деловођи општине не може бити мања у општини до 300 пореских глава од 480 динара; од 300—600 пореских глава од 720 динара; од 600—900 пореских глава до (ово „до“ подвлачим) 960 динара; а у општинама преко 900 пореских глава од 1200 дин.“

Општина црнотравска, које сам ја деловођа, има 618 пор. глава. Дакле спада у категорију општина, према горњем члану, које имају од 600—900 пореских глава.

У данашњој седници, приликом претресања и решавања буџета, одбор је бук-

вално протумачио овај члан, па плату деловођи одредио испод 960 динара, јер вели да је опом законском одредбом... „од 600—900 пор. глава до 960 динара“ одређен максимум плате за општине чији број пореских глава варира између 600 и 900, — док за све остале општине одређен је само *минимум* плата.

Ја не могу за ово решење толико кривити општински одбор, који је сасвим буквално разумео ову законску одредбу. Али зато мислим има кривице до самог законодавца, ако је он поставио оно „до“ и ако не буде штампарска или преписачка погрешка.

Кад се цео чл. 118. прочита, а нарочито прва реченица: „Плата деловођи општине не може бити мања...“ Онда по логичком тумачењу никако не може бити места оном „до“, но би се морало претворити у „од“, којим је цео овај и претходни члан 117. проткан, јер је овим члановима законодавац одредио само *минимум* плата; а да је хтео поставити и *максимум*, он би то друкчије стилизовао, јер у српском језику има довољно речи да се то објасни.

Не сматрам себе компетентним да могу тумачити законске нејасности, противуречности и двосмислености, али у колико имам појма о логици и граматици и на основу здравог разума строго стојим на гледишту, да она реч у чл. 118 „до“ која чини толике пометње, апсолутно не може опстати. Да на оваквом гледишту останем даје ми повода и то: што је у Народној Скупштини у дебати о овом члану (види протокол XXXIII редовног састанка, од 24. новембра 1909 г. Срп. Нов. за 1909 г. бр. 262) говорено само о минимуму плата општ. деловођа, а ни једне речи нема о максимуму.

За то учтиво молим уредништво за што скорије своје мишљење по овоме питању, како би се избегле евентуалне распре при решавању општ. буџета, који се у опш. одборима морају претресати од 1. марта до краја истог месеца а врло велики број општина у Србији спада у категорију (између 600 и 900 пор. глава) којих се ово питање тиче“.

— На ово питање одговарамо:

И само уредништво дели то мишљење, да се никако није хтело оно, што је сада утврђено чл. 118. закона о општинама, јер се до очигледности види да је место до требало бити од, пошто се напред говори о минимуму плата.

Али како је, било грешком у препису, било неком другом случајношћу, и у оригиналан закон унесено оно до, те тако се сада стоји пред једним законом, који је добио силу и већ прописно промуглован и обнародован, онда се његове одредбе морају поштовати и тумачити онако како гласе, без обзира на то, како су постале, све дотле, докле се законодавним путем не учини исправка.

III

Суд општине плочке, актом својим Бр. 287, пута:

„Чланом 181. в. закона о општинама одређен је дан за прве општинске изборе 28. марта ове године.

У члану 34. стоји да збор сазива општински суд, али нигде не стоји, да ли тај сазив врши непосредно општински суд, или му претходи одлука општинског одбора.

Моли се уредништво за потребно објашњење по овоме.

— На ово питање одговарамо:

Због тога, што је за прве изборе по новом закону о општинама, самим законом одређен дан избора, изгледа да не би била потребна одборска одлука.

Али ако се узме у обзир то, да је њему стављено у дужност чл. 86. т. 19. и чл. 148. закона о општинама, да у редовним приликама одређује дане збора, па се томе дода и то, да он и за ове изборе има да одреди чланове бирачког одбора према чл. 52. а и 52. в. онда је свакако потребно да и овим изборима претходи одборска одлука, само што одбор неће моћи мењати дан избора.

IV

Деловођа општине адранске пита:

У првом ставу чл. 53. г. закона о општинама, поред осталог стоји и ово: „У сеоским општинама, састављеним из више села, за председника ће се узети члан из те општине“.

Моли се уредништво за обавештење: да ли се предња одредба има тако разумети, да председник може бити само из онога села, по чијем се имену назива општина, или он може бити из кога му драго села једне општине?“

— На ово питање одговарамо:

За председника се може узети лице, које има законске услове, из кога му драго села једне општине, а никако избор није везан за село, по чијем се имену назива општина.

V

Суд општине годичичке, актом својим Бр. 446, пита:

„Гружанско пореско одељење, актом својим од 8. јула ове год. Пор.Бр. 2404, послало је суду овоме упутницу од 87 динара, која је сума добивена од продатог имања Станка и Благоја бр. Марковића оvd. и наредило је, да се ова сума уведе на одужење порезе и приреза дотичних, и да се акт као готов новац приликом предаје пореза донесе одељењу.“

Благајник овог суда, при развођењу ове суме, увео је на одужење порезе и приреза од 6:40 дин. а 80:60 дин. на одужење дугов. општ. приреза, и ако ова лица дугују порезе још преко 200 динара, а ово зато, што је у овоме месецу општинска каса располагала са мало приреза те није другим начином могла да покрије издатак школи, који је морала учинити а по постојећим расписима о издржавању школе.

Гружанско пореско одељење, сматрајући да је овим општењем државна каса, а по саслушању дотичног благајника, решењем својим од 13. фебруара тек. г. Пор.Бр. 5007, осудило је касу дотичног овог општинског суда, односно благајника овог суда, да из општ. касе изузме 80:60 дин. из општинског приреза и овом

сумом одужи порезом Станка и Благоја Марковиће, да тиме поврати држави 80·60 динара, наводећи: да је оделење непокретно имање продало само за државну порезу, а не за општински прирез.

Моли се уредништво за објашњење: да ли је решење оделења на закону основано, и по ком закону оно у оваквом случају може осудити јавну касу да издатке чини у корист државе, и ако је решење незаконито шта суд — благајна треба да чини?»

— На ово питање одговарамо:

Пореско оделење продало је имовину Браће Марковића за наплату државног пореза, а не општинског приреза, јер по чл. 40. закона о окружним, среским и општинским буџетима, наплату општинског приреза врше сами општински судови.

Пореско оделење, како сам суд признаје, јасно је и опредељено наредило, да се послатом сумом од 87 динара, одуже Браћа Марковићи у отплату државног пореза и приреза, који се ни овом сумом укупно не измирује.

Оно је, у осталом, ову суму послало суду само зато, што су код њега распореди и дневник пореза, те само није могло извршити одужење.

И кад овако стоји ствар, па је благајник опет противно наредби оделења употребио послату суму у отплату општинског приреза, онда је оделење имало дужности у смислу чл. 107. и 108. закона о порезу, да стане на пут овој самовољи општинског благајника и заштити државни интерес.

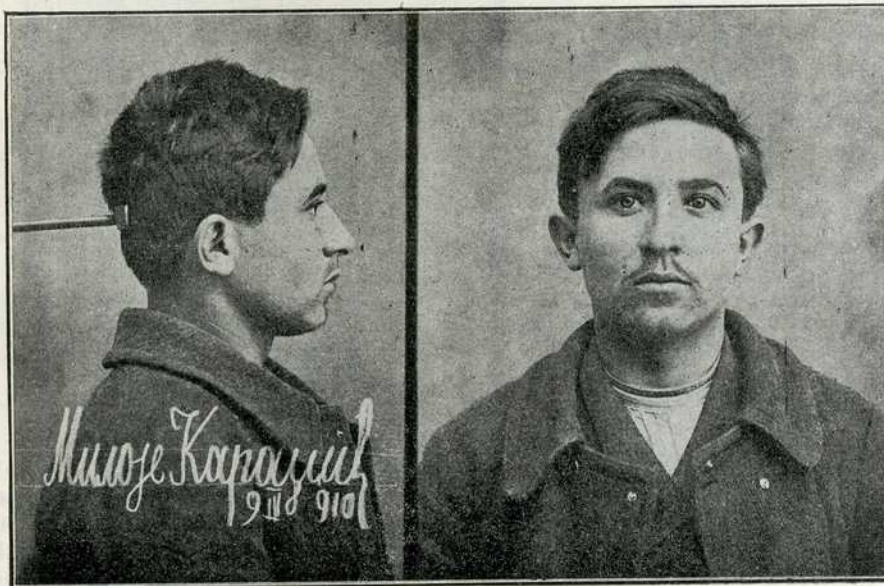
Оно је на то имало права и по поменутих законским одредбама и по чл. 105. поменутога закона, као и по чл. 17. закона о Пореској Управи, пореским одборима и порезницима.

Оделење је овде учинило само једну погрешку, што благајника није казнило по чл. 115. закона о порезу, па да други пут врши наредбе старијих власти овако како гласе, јер га не може правдати ни она околност, што није имао чиме исплатити школски прирез, јер је суд требао да се постара да уредним прибирањем својих прихода то омогући.

прогонством у место рођења. Он је на своме саслушању признао, да нема никаквог сталног занимања, већ да живи искључиво од коцкања и то са маркираним картама, те тако вели «коље» без ножа. Осим тога признаје, да је безброј пута кажњаван иступно и да је добро познат у коцкарским «круговима», што сведочи и напад, који су извршили прошле године коцкари на једног полицијског чиновника у кафани у Јовановцу, где је и овај Милоје учествовао. Како је ово прво његово «познанство» са београдском полицијом, то износимо његову слику очекујући да ћемо добити још више података о његовој личности, која је добро позната полицијским и општинским властима у унутрашњости.

Он је родом из Валева, стар 20 година, висок 1·79 метара, очију зеленкастих и мало

По ономе, што је истрагом полиције било утврђено до дана изласка последњег броја нашега листа изгледало је, да су све крађе извршене у Београду, у последње време, биле дело Ивана Чајковског и осталих, о којима смо говорили. Међу тим, вештом истрагом коју води квартал теразијски утврђено је, да је неке од тих крађа вршио и **Богдан Манојловић**, звани «Вла» који је сада у бегству у друштву са Живојином Јовановићем званом «шуча». У том циљу износимо данас фотографију Богданову, молећи све полицијске и општинске власти, као и приватна лица, која би ма што знала о Богдану, да то одмах доставе кварту теразиском, нарочито још и с тога, што није искључена могућност, да је он и у другим местима са другим друштвом вршио казнима дела.

буљавих, косе црне и густе, на левој руци има ожиљак од ране, величине и облика кукурузног зрна између првих зглобова средњег и кажипрета; на левој страни чепа белега од посекоктине у облику праве линије правца косо унутрашњег величине 2 с. у.; и младеж величине

Богдан је родом из Штубика у срезу брзопаланачком, стар 22 године, висок 1·71 метар, косе и бркова (малих) плавих, очију жућкасто плавих и упалих, доња усница задебљала, чело велико. На лицу има три брадавице; прву на десној страни носа у величини малог сочива за

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж И С Е

Чедомир, син Светислава Мишковића, тежака из Бошњана у срезу темнишком, ђак I разреда крушевачке гимназије, из страха да не буде истеран из гимназије, отумарао је 6. ов. месеца из Крушевца и до сада се не зна где је.

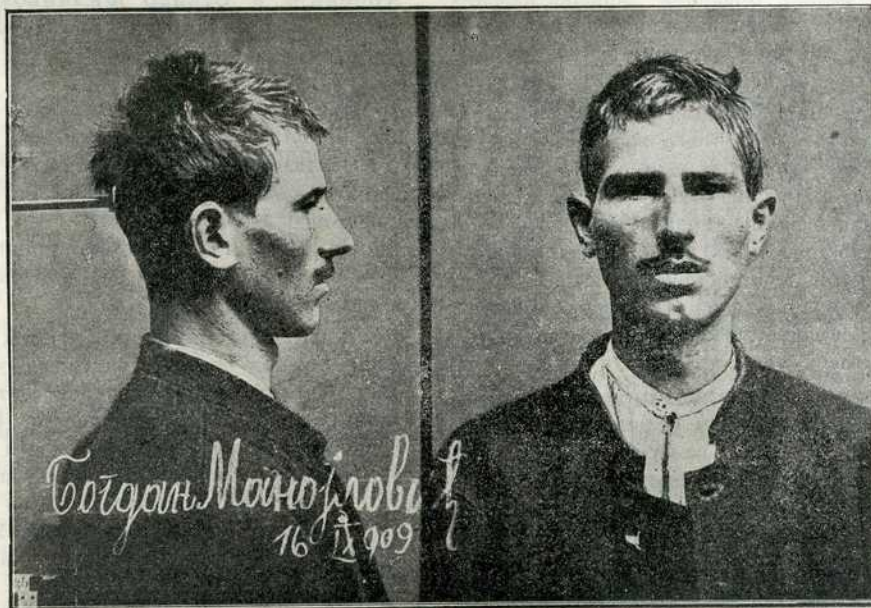
Он је стар 13 година, сувоњав, средњег раста, очију црних. У одећу је селачком. — Денеша начелника среза расинског Бр. 5108.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Милоје Караџић, професионални коцкар, ухаваен је у кварту теразијском без занимања, ради чега је кажњен са 20 дана затвора и

просног зрна за 1·5 с.м. испред унутрашњег угла левог ока; и на грудима младеж величине пшеничног зрна за 1·5 с.м. изнад и у лево од леве сисе.

1·5 с.м. испред корена десне обрве; другу величине кукурузног зрна на средњини десне обрве и трећу величине кукурузног зрна испод десне јагодице. Поред ових знакова, на левој

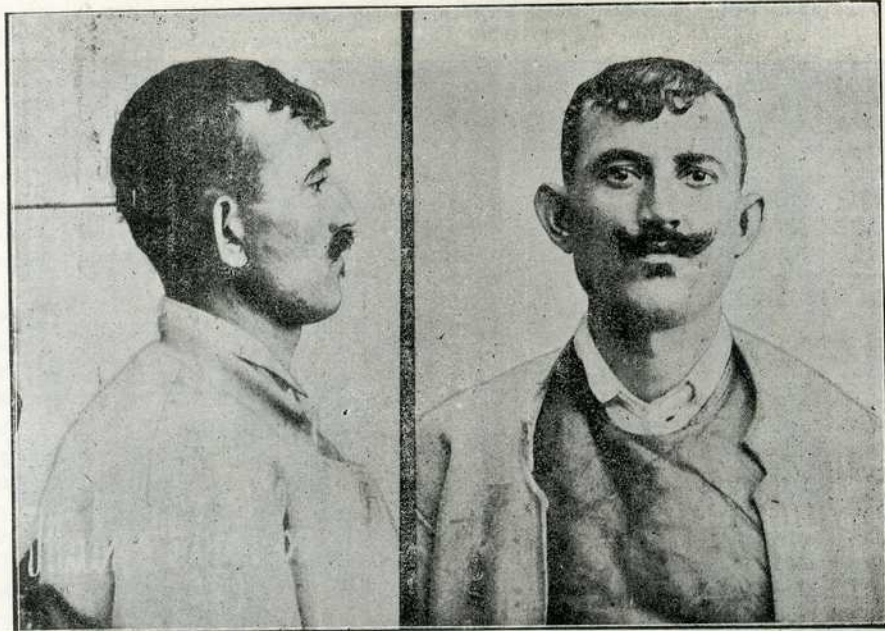

руци има и тетовиран знак на којој је испи-
сано: «1909 год., испод године лангер а испод
лангера «Б. М».

Према подацима који се налазе у Антропо-
метријско-полицијском одељењу, он је и ра-
није осуђиван за крађу пресудом неготинског
првостепеног суда од 13. априла прошле го-
дине Бр. 7921, са шест месеца затвора.

ПОЗИВ НА ПРЕДАЈУ

Решењем начелства округа пожаревачког
Бр. 4096, од 10. тек. м-ца, утврђено је, да се
Живко Ивановић, тежак из Великог Села,

чију слику доносимо (из 1905 године) одметну
испод ово земаљских власти у намери да самовла-
сно живи и казнима дела чини — да хајдукује.

Стога у смислу члана 9-ог зак. о јавној
безбедности, начелство ово окружно позива Жи-
вка Ивановића, теж. из Вел. Села, да се у року
од (20) двадесет дана, рачунајући последњу
објаву у «Српским Новинама» пријави најбли-
жој полицијској власти или првостепеном суду,
што ако не учини начелство ће га по по-
менутом закону огласити за хајдука.

Живко је стар 35 година; раста високог;
прномањаст у оште; косе груграве; малих
прих бркова; говор му је тепав — врскав.

На левој руци има белугу од посекотине
у облику праве линије, правца хоризонталног,
величине 2.5 см. и за 2 см. изнад превоја
ручја на страни постеријорној.

Од одећа има жут кожух; гуњче од шајка;
чакшире од селачког сукна; на глави шајкачу,
коју по потреби мења.

Наоружан је брзометном пушком, а има и
седмометну и револвер са белим корицама.

Према подацима који се налазе у антропо-
метријском полицијском одељењу, Живко је први
пут осуђиван пресудом ђупријског првостепеног
суда од 3. октобра 1900. године № 23002, на
2 године затвора, за крађу стоке; и други
пут пресудом првостепеног пожаревачког суда
од 19. фебруара 1904. године № 10518, на 6
година робије у лаком окуву због опасне крађе
и тешке телесне повреде.

Из канцеларије начелства округа пожаревачког Бр. 4096, од 10. марта 1910. године у Пожаревцу.

ПОТЕРЕ

Стојан Милић, портир у гостионици «Ка-
сина» у Књажевцу, ноћу између 9. и 10. овог
месеца украо је Димитрију Чолеку, трговачком
путнику, 985 динара у сребру па затим побегао.

Он је стар 18—20 година, средњег раста,
црномањаст, носав у одећу селачком. — Де-
пеша начелника среза загавског Бр. 6801.

Милован Величковић, трговачки помо-
ћник у гвозђарској радњи «Мирковић и Шва-

је стар 16 година, раста малог, носа прџастог,
косе и очију плавих. У одећу је селачком. —
Акт Управе града Београда Бр. 9807.

Препоручује се полицијским и општинским
властима, да за свима побеглим личностима
учине најживљу потеру, и у случају проналаска
стражарно их упуте властима које су потернице
издале, с позивом на означене бројеве акта
или депеша.

МАНГУП СТОКА

Код начелника среза власотиначког налазе
се два мангуп коња. Један матор 8 година,
длаке чисте, без жига, други је матор 8 го-
дина, затворен дорат, на леђима са обе стране
има беле длаке, на челу цветаст.

КРАЂЕ СТОКЕ

Ноћу између 13. и 14. овог месеца непо-
знати крађивци украли су П. Ристићу из
Грбице, две краве, маторе по 6 година; једна
длаке мрко-плаве, а друга длаке сиве. — Де-
пеша начелника среза тимочког Бр. 2034.

Ноћу између 10. и 11. овог месеца непо-
знати крађивци украли су Живку Крантићу,
тежаку из Врчина, једну кобилу матору 8 го-
дина, длаке зеленкасто-беле, у једно уво рова-
шену, са жигом «Т», а исте ноћи украден је
Николи Илићу, из истог села један пастув, ма-
тор 5 година, длаке врране, и кобила матора
7 година, доратаста са жигом «Т», — Акт
начелника среза грочанског Бр. 3275.

Ноћу између 12. и 13. овог месеца непо-
знати крађивци украли су Животи Јелићу, из
Азање, једну кобилу, матору 8 година, длаке
зелене са жигом положено «В». — Депеша
начелника среза јасеничког Бр. 6066.

Ноћу између 10. и 11. овог месеца, непо-
знати крађивац украо је Богдану Вељковићу,
из Мечијег Дола, једну кобилу, матору 4 године,
длаке затворено доратасте без жига и роваша,
— Депеша начелника среза сврљичког Бр. 2754.

Ноћу између 8. и 9. овог месеца непознати
крађивац украо је Миловану Милошевићу из
Грабовице једног јунца, маторог 2 године,
длаке зелене. — Депеша начелника среза де-
спотовачког Бр. 4570.

Ноћу између 3. и 4. овог месеца непо-
знати крађивци украли су Љубомиру Ранко-
вићу из Бајевца, једну кобилу матору 8 година,
длаке мрко-доратасте, на челу мало цветасту,
са жигом «В» и «О», — Акт начелника среза
тамнавског Бр. 4083.

Ноћу између 14. и 15. овог месеца, непо-
знати крађивци украли су Таси Милијићу из
Скробнице, једног коња, маторог 6 година,
длаке зелене; и једну кобилу, матору 9 година,
длаке зелене. — Депеша начелника среза за-
гавског Бр. 7164.

Обраћа се пажња свима полицијским и оп-
штинским властима на ову крађу и крађивце.

бић» у Паланци, покрао је поменутој фирми
више револвера и маказа за сечење лозе, па
побегао.

Он је родом из Јунковца, среза лепеничког,
стар 20 година, омален, прномањаст. — Де-
пеша начелника среза јасеничког округа сме-
деревског Бр. 5954.

Арсеније и Станко Милинковић, из
Тидовића у срезу драгачевском, окривљени су
за више опасних крађа па су 1. овог месеца
побегли са Рудника.

Арсеније је стар 25 година, косе црне,
браде и бркова риђих, средњег раста, дежме-
каст, у панталонама од шајка, гуњу и зубуну
од сукна и опанцима на погама. За појасом
носи револвер белокорац.

Станко је стар 17 година, велике риђе косе,
у истом одећу као и први. — Депеша начел-
ника среза качерског Бр. 2011.

Василије Радосављевић, тежак из Ја-
сиковице, има да одговара за горосечу али се
налази у бегству, Лични опис непознат је. —
Акт начелника среза трстеничког Бр 4812.

Недељко Петровић, земљоделац из Бе-
љака, одговара за крађу али се налази у бе-
гству. Он је стар 40 година, косе и бркова
прих, жмиравих очију и кратковид. У одећу
је селачком. — Акт начелника среза студен-
ничког Бр. 3786.

Благоје, син **Михајла С. Јовановића**,
из Миријева, одговара код среза врачарског за
покушај убиства, али се налази у бегству. Он